

Arrest

nr. 183 319 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Haber Gedir origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu op 12 mei 1991, waar u gewoond hebt in het district Hilwa tot aan uw vertrek uit Somalië. Toen Al Shabaab er aan de macht was werd u meerdere keren gestraft en geslagen door hen voor het overtreden van de kledingvoorschriften. U studeerde aan de faculteit verpleegkunde van de Plasma universiteit van 2009 tot 2013. Op 1 januari 2014 begon u te werken in het Banadir ziekenhuis als assistent van de vroedvrouw. Op 1 januari 2015 begon u te werken op de afdeling spoedgevallen van het Medina ziekenhuis.

Rond 15 à 16 juni 2015 werd u voor een eerste keer telefonisch gecontacteerd door Al Shabaab met de vraag om medicatie voor hun te stelen in Medina ziekenhuis. U weigerde dit. Ze bleven echter meerdere

keren bellen en zeiden dat ze al een jongen hadden vermoord die hetzelfde had geweigerd als u. Aangezien u geen toegang had tot de medicijnen zag u uzelf genoodzaakt om alles aan de dokter te vertellen. Deze raadde u aan om niet naar huis te gaan aangezien leden van Al Shabaab in uw wijk woonden. Hij vroeg u om bij een meisje van op uw werk te verblijven, genaamd Farhiya. U veranderde ook van telefoonnummer. Al Shabaab achterhaalde echter al na enkele dagen uw nieuwe telefoonnummer. Op een gegeven moment wou u toch naar huis omdat u geld wou brengen aan uw familie. Op dat moment kreeg u telefoon van Al Shabaab om te zeggen dat ze wisten dat u van plan was om naar huis te gaan. Daardop maakte u het geld elektronisch over. Op 28 juni 2015 werd uw zus die erg op u leek vermoord door Al Shabaab. De volgende ochtend werd u door Al Shabaab gebeld. Al Shabaab zei dat ze zich vergist hadden tussen u en uw zus, maar dat ze u ook nog zouden vermoorden. Hierna mocht u niet meer bij uw collega Farhiya verblijven want zij was bang geworden na de moord op uw zus. Daarom verbleef u vanaf dan bij uw tante langs vaders zijde in het Hamar Weyne district. Ongeveer twee weken later is uw familie langs gekomen en er werd besloten dat u het land moest verlaten. U heeft Somalië verlaten op 20 juli 2015. Op 9 september 2015 kwam u aan in België, waar u op 10 september 2015 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw Somalische identiteitskaart, ID Cards van het Banadir en Medina ziekenhuis, uw diploma middelbaar onderwijs en uw universitair diploma. U legde ook kopieën voor van een brief van de directie van het Banadir ziekenhuis en een brief van de directie van het Medina ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk tewerkgesteld was in het Banadir en het Medina ziekenhuis.

Vooreerst zijn de verklaringen die u aflegt omtrent uw opleiding en werk als verpleegkundige summier en geenszins overtuigend (CGVS, p.8-16). Zo kan u van de vier jaar durende opleiding nauwelijks vakken opsommen. U komt niet verder dan drie benamingen van vakken, waarna u een ontwijkend antwoord geeft (CGVS, p.11-12). Ook de beschrijving van uw werk in het Banadir ziekenhuis is zeer beperkt en niet doorleefd. U kende bovendien de namen van de instrumenten niet waarmee u een jaar lang werkte (CGVS, p.13). Ook uw kennis van medicijnen, en in het bijzonder van pijnstillers, is heel beperkt. U kon zich slechts de namen van twee soorten pijnstillers herinneren terwijl van een verpleegster logischerwijze mag verwacht worden dat zij hier beter van op de hoogte zou zijn (CGVS, p.16). Verder zijn uw verklaringen in verband met het examen dat u aflegde om te mogen beginnen werken in Medina ziekenhuis ook heel vaag en ondoorleefd. Hierover kon u enkel zeggen dat het een praktijkexamen was, waarbij er vragen werden gesteld, u iemand moest prikken en dat het ook iets met hechtingen was (CGVS, p.27-28). De beschrijvingen die u overigens geeft van beide ziekenhuizen zijn een zeer algemene opsomming van de verschillende afdelingen. Dit komt dan ook helemaal niet doorleefd over (CGVS, p.13-14).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er geen bewijskracht kan toegekend worden aan de brieven van de directie van het Banadir en het Medina ziekenhuis, die zouden moeten bewijzen dat u daar tewerk gesteld was. Zo is de Engelse tekst van deze twee brieven bijna identiek, hoewel ze door twee verschillende directeurs van verschillende ziekenhuizen zouden geschreven zijn. Dat beide directeurs exact hetzelfde zouden schrijven is uiteraard bijna onmogelijk. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd antwoordt u eerst dat het toch mogelijk is dat ze hetzelfde schrijven aangezien Engels maar één taal is. Dit is uiteraard niet aannemelijk zoals hierboven geargumenteed en u werd er daarna duidelijk op gewezen dat beide directeurs exact dezelfde woorden en zinnen schreven in hun brief. Hierop reageert u door te verklaren dat u niet weet hoe dit komt en dat u enkel gevraagd hebt aan medestudenten om een bewijs van tewerkstelling bij de ziekenhuizen te regelen. U verklaarde ook dat u ze zelf niet hebt gemaakt en zelf niet hebt geschreven (CGVS gehoorverslag, p.22-23). Er moet ook opgemerkt worden dat de brief van het Banadir ziekenhuis gedateerd is op 10 november 2014, dus toen uw problemen zelfs nog niet begonnen waren.

Daarnaast legde u tijdens het gehoor op het CGVS ook twee identificatiekaarten van het Banadir en het Medina ziekenhuis voor. De identificatiekaart van het Banadir ziekenhuis zou u gekregen hebben op 1

januari 2014 en de identificatiekaart van het Medina ziekenhuis zou u gekregen hebben op 1 januari 2015. U verklaarde dat het dragen van deze kaarten verplicht was en zonder deze had u geen toegang tot de ziekenhuizen. U verklaarde ook dat de kaarten die u indiende op het CGVS de originele waren. Het is dan ook heel bevreemdend dat beide kaarten er nog splinternieuw uitzien, alsof ze net gemaakt zijn. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat zij in Somalië lagen en dat uw vader ze heeft opgestuurd. Wanneer u een tweede keer wordt geconfronteerd met het feit dat het niet aannemelijk is dat u een jaar lang naar uw werk bent gegaan met een kaart die er zo nieuw uitziet, antwoordt u dat u ze hebt gebruikt in een plastieken hoesje (CGVS, p.21-22). Dan nog zou er ten minste iets van slijtage op de kaarten moeten geweest zijn. Ook aan deze documenten kan, gezien bovenstaande, geen bewijskracht worden toegekend.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw asielmotieven dermate onwaarschijnlijk zijn dat hier geen enkel geloof meer kan aan worden gehecht. Zo verklaarde u dat u uw telefoonnummer veranderde in de dagen dat u bij het meisje Farhiya verbleef nadat u problemen kreeg met Al Shabaab. U verklaarde echter dat Al Shabaab al na enkele dagen terug uw nummer had weten te bemachtigen, ondanks het feit dat u die nieuwe nummer enkel aan uw ouders, werkplaats en het meisje waarmee u samen woonde had gegeven. U werd dan ook gevraagd hoe ze uw nummer zouden kunnen hebben bemachtigen. Hierop reageerde u dat u geen idee had, maar dat Al Shabaab zei dat ze u elke seconde konden vinden en dat het dus geen zin had om van nummer te veranderen of onder te duiken. U werd er daarna met geconfronteerd dat het onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab uw nummer zo snel zou kunnen achterhalen indien u hem enkel had gegeven aan uw ouders, werkplaats en het meisje waarmee u op dat moment samen woonde. Hierop reageerde u dat u niet weet hoe dit komt en suggereerde dat het meisje waarbij u verbleef de nummer misschien aan andere mensen in het ziekenhuis had gegeven (CGVS, p.34-35). Toch blijft dit erg onwaarschijnlijk en uw verklaringen hieromtrent ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U verklaarde daarnaast ook dat u geld zou gaan bezorgen aan uw familie op het moment dat u bij het meisje Farhiya verbleef. U verklaarde dat u uw familie op de hoogte gesteld had dat u zou komen. U verklaarde echter dat Al Shabaab u dan opeens belde dat zij op de hoogte waren dat u uw ouders zou gaan bezoeken. Wanneer u wordt gevraagd hoe Al Shabaab dit zo snel zou kunnen te weten gekomen zijn dat u uw ouders ging gaan bezoeken, antwoordt u dat u het zweert dat Al Shabaab u belde dat ze wisten dat u uw ouders ging gaan bezoeken. U werd er dan ook op gewezen dat het onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab te weten zou komen dat u op dat moment uw ouders zou gaan bezoeken om hen geld te geven. U werd nog eens gevraagd hoe Al Shabaab dat zou te weten gekomen zijn. U reageerde hierop door te stellen dat Al Shabaab enkel zei dat ze wisten wat uw plannen waren om uw ouders te gaan bezoeken, maar dat ze niet gezegd hadden op welke manier ze dit te weten gekomen waren (CGVS, p.25; p.36-37). Dit alles blijft heel bevreemdend en erg onwaarschijnlijk en ondermijnt dan ook in sterke mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd wordt door een belangrijke tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat Al Shabaab eiste dat u zou stoppen met werken omdat er in het ziekenhuis ambtenaren van de regering werden verzorgd. U vermeldde er helemaal niet dat Al Shabaab wilde dat u medicijnen zou stelen voor hen (DVZ Vragenlijst, vraag 3.5). Later verklaarde u op het CGVS dat Al Shabaab eiste dat u medicijnen zou stelen. U vermeldde op het CGVS aanvankelijk helemaal niet dat Al Shabaab wilde dat u zou stoppen met werken omdat er in het ziekenhuis ambtenaren werden verzorgd (CGVS, p.25-26). U werd hier dan ook met geconfronteerd op het einde van het gehoor op het CGVS. U reageerde dat men u op de DVZ zei dat u het kort moest houden en dat u op het CGVS de kans ging krijgen om uitgebreid te vertellen. U werd er daarna op gewezen dat dit een essentieel element in uw verhaal is. Dit mag dan ook logischerwijze niet ontbreken in een korte samenvatting van het asielrelaas zoals dient gegeven te worden tijdens het interview op de DVZ. U werd dan ook nogmaals gevraagd waarom u op de DVZ niets zei over dat u moest medicijnen leveren aan Al Shabaab, terwijl u op het CGVS niets zei over dat u moest stoppen met werken in het ziekenhuis van Al Shabaab omdat er ambtenaren van de regering verzorgd werden. Hierop antwoordde u nogmaals dat u het kort moest houden op de DVZ. U werd er dan ook op gewezen tijdens het gehoor op het CGVS dat de kwestie niet is dat uw verklaringen op de DVZ te kort waren. Het probleem is namelijk dat de redenen die u opgeeft voor u problemen met Al Shabaab in het ziekenhuis verschillend is bij uw opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS. Daarna verklaart u op het CGVS opeens dat Al Shabaab ook datgene van de ambtenaren gezegd had tegen u, maar dat de echte reden was dat u iets voor Al Shabaab moest doen (CGVS, p.37-38). Dat u

dit maar verklaart na drie maal geconfronteerd te worden helemaal op het einde van het gehoor, terwijl u er daarvoor helemaal niets had over gezegd, ondergraaft volledig de geloofwaardigheid hiervan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Verder haalde u ook nog aan dat u in het verleden, toen Al Shabaab aan de macht was in Mogadishu verschillende malen door hen gestraft en geslagen werd voor het overtreden van de kledingvoorschriften (CGVS, p.26). Deze vrees is echter vandaag niet meer actueel aangezien Al Shabaab geen effectieve controle meer uitoefent in Mogadishu (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten die betrekking hebben op uw beroepsactiviteiten werden hierboven reeds besproken. Betreffende de door u neergelegde diploma's dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische documenten, waaronder diploma's, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaat de door u neergelegde diploma's op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. De door u neergelegde identiteitskaart uit Mogadishu bevat informatie die niet in twijfel wordt getrokken.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit

Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het

economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift van 30 september 2016 voegt verzoekster volgende stukken: "artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016; artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016; artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016; artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016; artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016; UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016; artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016; artikel "De Morgen" 26 juli 2016, artikel van "The Telegraph" 25 augustus 2016".

Verweerster voegt bij aanvullende nota van 6 december 2016 de COI-Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu, d.d. 6 september 2016 (update)".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 september 2016 in een eerste middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Waar verweerster stelt geen geloof te hechten aan verzoeksters werkzaamheden als verpleegkundige, stelt verzoekster "dat zij zelf geen arts is en moest bijstand verlenen daar waar het gevraagd werd" en voegt daaraan toe dat "een verpleegkundige in Somalië in een ander daglicht dient geplaatst te worden dan een verpleegster die in België werkt en er gestudeerd heeft". Verzoekster verklaart "tot in het detail te hebben uitgelegd waar zij werkte, hoe haar werkschema in elkaar zat, hoe de mensen met lichte verwondingen behandeld werden, hoe mensen met zware schotwonden behandeld werden". Zij voert verder aan dat "uit het gehele gehoor blijkt dat verzoekende partij een erg uitgebreide kennis heeft van het Banadir en Medina ziekenhuis, waar zij op de spoedgevallen en op de vroedkunde afdeling heeft verteld". Aangaande de brieven van de directeurs van de ziekenhuizen stelt verzoekster dat het niet vreemd is dat de teksten bijna identiek zouden zijn "gezien zij gewoon bevestigen dat verzoekende partij er gewerkt heeft".

Wat betreft de identificatiekaarten van de ziekenhuizen waar verzoekster zou gewerkt hebben stelt verzoekster dat "de enige reden waarom [verweerster] geen geloof hecht aan deze documenten is

omdat zij er nieuw uitzien". Zij gaat verder dat "verwerende partij geen enkele onregelmatigheid kan vaststellen op deze identiteitsdocumenten, noch stelt zij dat het om vervalste documenten zou gaan". Verzoekster werpt vervolgens op dat verweerster de door haar neergelegde diploma's niet heeft onderzocht, maar deze "simpelweg van de hand doet met de motivering dat diploma's kunnen nagemaakt zijn door de corruptie in Somalië".

Aangaande haar asielrelaas stelt verzoekster dat deze "enkel en alleen als ongeloofwaardig bestempeld wordt omdat het voor verwerende partij 'onwaarschijnlijk' zou zijn." Zij is van oordeel dat "andere motivering dan het verwijt dat verzoekende partij niet kan uitleggen hoe Al Shabaab aan het nummer van verzoekende partij kwam, motiveert verwerende partij niet [waarom] zij meent dat verzoekende partij niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus". In dit verband werpt verzoekster nog op dat "had zij dat (hoe Al Shabaab aan haar nieuw nummer kon komen, red.) geweten, dan zou zij er alles aan gedaan hebben opdat Al Shabaab niet aan haar nummer zou geraken".

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van het non refolement beginsel".

Verzoekster is van oordeel dat "het onbegrijpelijk is hoe verwerende partij na lezing van de COI-Focus [dd.19 februari 2016] tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus". Zij verwijst naar pagina 21-24 van dit rapport, waar een overzicht wordt gegeven van complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen; naar pagina 26-28, waar andere gewelddadige incidenten worden weergegeven; naar pagina 29-30, waar ACLED stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is. Verzoekster voert verder aan dat "in de internationale pers ook heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen" en verschaft een greep uit de veelheid aan verschenen artikels: "22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)."

Verzoekster meent dat "de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu". Zij stelt dat uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat "burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab" en verwijst naar het nieuw COI-rapport dd. 16 mei 2016 waaruit blijkt dat "de Somalische autoriteit geen effectieve controle heeft over Mogadishu en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld". Verzoekster voert verder aan dat in het voormeld rapport "UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulement beginsel schendt". Zij is van oordeel dat het "niet ernstig is" dat "verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over deze argumenten van UNHCR". Bovendien haalt verzoekster aan dat "ook de humanitaire situatie desastreus is".

Verzoekster besluit dat verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen".

In hoofddorde wordt gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster stelt dat zij vervolging vreest vanwege Al Shabaab. Verzoeksters verklaringen zijn echter dermate onaannemelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

2.4. Zo kan verzoekster geenszins aannemelijk maken dat zij een bacheloropleiding tot verpleegkundige zou voltooid hebben, noch dat zij in de twee ziekenhuizen zou hebben gewerkt (CVGS, p.8-16). Verzoekster kon slechts drie algemene vakken – farmacie, gynaecologie en laboratorium – benoemen die zij zou hebben gevolgd tijdens haar vier jaar durende opleiding (CGVS, p.11-12). Aangaande de instrumenten die zij gebruikte in de uitvoering van haar werk als assistente van de vroedvrouw in het Banadir ziekenhuis verklaarde zij de namen niet uit het hoofd te kennen terwijl van de verpleegster kan verwacht worden dat ze weet welke instrumenten ze moet aanreiken tijdens een medische ingreep (CGVS, p.13). Ook vermeldt zij zich maar twee pijnstillers te kunnen herinneren (CGVS, p.16). De manier waarop verzoekster medische ingrepen omschrijft, laat eveneens na haar beweerde professionele kennis en ervaring te staven (CGVS, p.15-16). De loutere beweringen in het verzoekschrift dat *“verzoekende partij zelf geen arts is en moest bijstand verlenen daar waar het gevraagd werd aan haar. Ook dient een verpleegkundige in Somalië in een ander daglicht geplaatst te worden dan een verpleegster die in België werkt en er gestudeerd heeft.”* rechtvaardigen niet dat verzoekster, die de vierjarige opleiding van *“bachelor of science in nursing and midwifery”* zou voltooid hebben en reeds anderhalf jaar professionele ervaring in ziekenhuizen zou hebben opgebouwd, geen elementaire basiskennis omtrent pijnstillers of medische ingrepen waarbij ze betrokken was, noch de naam van gewoonlijk gebruikte instrumenten kan voorleggen. Verzoeksters onbekendheid met de uurregeling van het werk ondergraaft verder de waarachtigheid van haar verklaringen. Zo is niet aannemelijk is dat de dagdienst in een ziekenhuis slechts 4 uur duurt, van 8u 's morgens tot 12u 's middags, en dat de nachtdienst daarentegen 13u duurt, van 5u 's middags tot 6u 's morgens (CGVS, p.9), en er tussen 12u 's middags en 5 u 's middags geen ziekenverzorging aanwezig is. Verzoekster maakt niet aannemelijk gestudeerd te hebben voor verpleegster, noch dat ze verpleegster was, laat staan in een spoeddienst. Verzoeksters asielrelaas die daar geheel op steunt heeft dan ook geen grond.

2.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift haar verklaringen volhoudt kan er slechts op gewezen worden dat ze evenmin coherent is over de vermeende oorzaken van haar problemen met Al Shabaab. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat Al Shabaab eiste dat zij zou stoppen met werken omdat er in het ziekenhuis ambtenaren van de regering verzorgd werden en verzoekster vermeldde niets over het stelen van medicijnen (DVZ Vragenlijst, vraag 3.5).

Later stelde zij echter tijdens het verhoor op het CGVS dat Al Shabaab eiste dat zij medicijnen zou stelen en zonder melding te maken van haar aanvankelijk vluchtmotief zoals aangegeven bij DVZ (CGVS, p.25-26). De vaststelling dat verzoekster niet eenduidig kan verklaren waarom zij diende te

vluchten, kan er slechts op wijzen dat verzoekster deze gebeurtenissen niet echt ervaren heeft. Dit klemmt te meer nu deze twee problemen niet te verzoenen zijn. Indien Al Shabaab verzoekster ziet als een al dan niet vrijwillige bron van medisch materiaal of medicijnen dan heeft Al Shabaab er dus belang bij dat verzoekster blijft werken. Al Shabaab kan bezwaarlijk tezelfdertijd willen dat verzoekster wel en niet werkt. Hoe dan ook van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

2.6. Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten.

2.7. Wat betreft de beweerdde brieven van de directeurs van de ziekenhuizen Banadir en Madina wordt in het verzoekschrift gesteld dat deze aantonen dat *“verzoekende partij als verpleegster heeft gewerkt. Dat de teksten bijna identiek zouden zijn, is niet vreemd gezien zij gewoon bevestigen dat verzoekende partij er gewerkt heeft”*. Hoofding en afzender buiten beschouwing gelaten, bevatten beide brieven quasi identiek dezelfde inhoud, inclusief dezelfde grammaticale en spellingsfouten. Dat twee verschillende directeurs uit twee verschillende ziekenhuizen exact hetzelfde zouden schrijven en exact dezelfde schrijffouten zouden maken, is niet aannemelijk. Aan deze documenten kan bijgevolg geen bewijswaarde worden toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

2.8. Aangaande de identificatiekaarten van het Banadir en Madina ziekenhuis wordt in het verzoekschrift gesteld dat *“de enige reden waarom zij geen geloof hecht aan deze documenten is omdat zij er nieuw uitzien”* en dat *“haar pasjes in een plastiekje zaten, waardoor zij niet beschadigd zijn”*. Verder, m.b.t. de neergelegde diploma's, voert verzoekster aan dat *“verwerende partij deze simpelweg van de hand doet met de motivering dat diploma's kunnen nagemaakt zijn door de corruptie in Somalië”* en dat *“verwerende partij deze documenten evenmin heeft onderzocht”*. Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt de neergelegde stukken niet te hebben onderzocht gaat zij voorbij aan de bevindingen van de commissaris-generaal in dit verband dat deze kaartjes nieuw en ongebruikt voorkomen, die pertinent zijn en door verzoeker niet worden betwist noch kon verzoekster hiervoor een aannemelijke verklaring tijdens het CGVS-verhoor. Ze blijven dan ook onverminderd overeind. De door verzoekster neergelegde documenten zijn geenszins van aard om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

2.9. Verzoekster onderneemt in dit verzoekschrift geen poging om deze in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, het maken van verwijten naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.12. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.14. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016, bij de verweernota wordt de update van 26 september 2016 gevoegd (hierna: COI Focus, Mogadishu). “Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken”.

2.15. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.16. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.17. Al-Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties.

Na midden 2012 behoudt Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van

AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al-Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al-Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al-Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al-Shabaab die zich overgeven. (zie Cedoca COI, punt 3.1.1) Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 (stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift), stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.18. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld en niet zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren de gebieden onder de controle van Al Shabaab waarmee verzoekster geen uitstaans heeft.

2.19. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.20. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. (punt 4 COI Focus, Mogadishu) Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.21. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.22. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.23. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het "Upper Tribunal" meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

2.22. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.23. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.24. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Verzoekster benadrukt dat zij werkte voor een militaire ziekenhuis, *"hetgeen door Al Shabaab ook wordt gezien als werken voor de overheid"*. Echter, er werd reeds geconcludeerd dat verzoeksters verklaringen over haar problemen met Al Shabaab geheel ongeloofwaardig zijn.

Verzoekster mag zich niet tot algemeenheden beperken. Nergens uit de toegevoegde landeninformatie bij het administratief dossier kan afgeleid worden dat alle overheidspersoneel in Somalië of personen die overheidspersoneel (medisch) bijstaan, omwille van hun functie systematisch het doelwit wordt van Al Shabaab. Enkel de hooggeplaatsten dienen hun veiligheid voortdurend te verzekeren. Verzoekster had geen profiel dat door Al Shabaab gevisieerd wordt of kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.25. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie - *“Artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016”, “Artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016”, “Artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016” en “Artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016”, “Artikel “Al Jazeera”, dd. 2 juni 2016, “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”, “Artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016”, Artikel “De Morgen” 26 juli 2016, Artikel van “The Telegraph” 25 augustus 2016 ”* - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *“municipal government”* gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering.

2.26. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.27. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.28. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.29. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK